

Ubul és barátai

A dimbes-dombos Hopparé birodalomban élt Utcaspicc Ebulovszki Ubul. Mivel ilyen hosszú nevet csak a felnőttek tudnak észben tartani, és mivel a dimbes-dombos Hopparé birodalomban akkoriban még egyetlen felnőtt sem élt, a kutyát barátai egyszerűen Ubulnak szólították. Ubult mindenki szerette, mert nagyon jó szíve volt.

Ubul is szeretett mindenkit, de nem mindent. Nem szerette például a dimbes-dombos Hopparé birodalom hosszú, hideg teleit. Hogy miért nem?

Azt bárki könnyen kitalálhatja: télen nagykabátban kell járni, és még úgy is hideg van. Márpedig Ubul nem szeretett fázni.

Egy zimankós decemberen Ubul annyira fázott, hogy a fogai is kocogtak. Elhatározta hát, hogy berámolja holmiját csatos bőröndjébe és elutazik a távoli Lalaton partjára. Egy odaválósi ugyanis azt mesélte neki, hogy ott mindig hetvenhét ágra süt a nap.

Ubul már majdnem végzett a pakolással, mikor barátja, Brúnó kopogott be hozzá széles, derűs ábrázattal.

- Hát te mit csinálsz, Ubul? - kérdezte Brúnó.

- Drága barátom, én bizony elutazom ebből a mélyhűtőből a Lalaton gyönyörű tengerpartjára, ahol örökös napsütés vár. És mivel három a szerencseszámom, úgy döntöttem, harmadikán indulok!

Brúnó nagyokat pislogott, aztán szomorúan állapította meg:

- De hiszen az holnap lesz.

- Bizony! - bólogatott Ubul, és megkérte Brúnót, hogy üljön rá a bőröndre, mert annyira tele volt, hogy csak együttes erővel sikerült bezárniuk.

- Biztosan nagyon jól érzed majd magad - mondta Brúnó, aztán eszébe jutott, miért látogatta meg Ubult. - Van kedved kimenni a dimbes-dombra szánkózni?

Ubul eltöprengett. Arra gondolt, hogy most nagyon sokáig nem lát havat, és ami még jobban fáj neki, Brúnót sem. Bólintott hát barátja kérdésére, és már indultak is szánkójukkal, fecsegve, nevetve a fák között, egyenesen a dimbes-dombok felé.

Ott, a lankák tövéhez érve barátaik egész seregét pillantották meg. Böbötke és Kóbor Guszti síelt, Kalap Kamilla és Perelle szánkóztak, Harmatka és Cölöp Alagát korcsolyáztak, és az egész társaságnak Jegi, a jegesmedve zenélt.

Több sem kellett Ubulnak és Brúnónak, hogy fülig érő szájjal vessék magukat a tél örömeibe.

A barátok szánkóztak, hógolyóztak, korcsolyáztak, sőt, még egy hatalmas hóvárat is építettek. Úgy kimelegedtek, hogy a kabátjukat is le kellett venniük. Remek nap volt ez a dimbes-dombos Hopparé birodalomban.

Amikor rájuk sötétedett, elindultak haza az ösvényen, közben ki sem fogtak a szóból. Felidéztek aznapi kalandjaikat, és nagyokat nevettek.

Hamarosan az elágazáshoz értek, ahol ki-ki saját otthona felé vette az irányt. Ubul kipirulva ért haza, vidáman nyomta le a kilincset. Belépve hirtelen megtorpant. Egy komor hangulatú, nagy tárgy várákozott rá. Ilyen csodás nap után ugyan ki számítana efféle kellemetlen meglepetésre? Senki. Ubul sem, pedig igazán sejthette volna, mi vár rá odahaza: a bőrönd, indulásra készen.

Egy pillanatra elszomorodott, hogy hamarosan el kell hagynia barátait, és már cseppet sem vigasztalta, hogy a Lalaton partján mindig sűt majd a nap.

Reggel, amikor kilépett a házból, minden barátja várt már rá.

- Hát ti mit kerestek itt?

- Búcsúzni jöttünk!

- Kedvesek vagytok - mosolygott Ubul.

- A bőröndödet elfelejtetted? - kérdezte Brúnó.

- Nem felejtettem el, de a szánkózáshoz nem kell bőrönd. És mostantól a kettő a szerencseszámom.

INCZÉDY TAMÁS